

1

Залетіла горлиця
До моєї горниці
І сказала, як дівчина, тужно:
— Я в пісні давно одружена,
Та мій милий пішов на війноньку
І забув про свою дівчиноньку.
Чуєте, я не горлиця,
Я дивлюся крізь сльози на світ,
До мене ніхто не горнеться
Сотні сирітських літ...
— Кохана моя, єдина,
В твоїм горі — моя провина,
Але як тебе маю любити,
Коли сам я — давно убитий...

Не вірять в слова мої горлиця,
Витирає сльози — і горнеться.

2

Сійся-родися! В космічні безодні
Падай зорею, вертайся — зерном.
Сійся-родися! В комори народні
Вливайся Дунаєм, вливайся¹ Дніпром.
Сійся-родися на суходолі!
Падай на камінь — щоб камінь воскрес.
Сійся-родися! В батьківському полі
Колосом стань до високих небес.

Сійся-родися від роду й до роду,
Як повелось в хліборобському роду,
Стань бодай краплею в морі народу —

Будеш в народів усіх на виду!
Сійся-родися і нині, і присно,
Як нам судилось давно-предавно, —
Аби відродитись у слові і в пісні —
В землю вростай, як безсмертне зерно!

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.